

Zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o systemie oświaty kandydata na stanowisko dyrektora szkoły lub placówki wyłania się w drodze konkursu. Kandydatowi nie można odmówić powierzenia stanowiska dyrektora. Powierzenie stanowiska następuje więc na żądanie kandydata, które w razie sporu sądowego przybiera charakter roszczenia o zobowiązanie szkoły do złożenia oświadczenia woli o stosownej zmianie treści stosunku pracy. Powinno być zatem ocenione w świetle art. 8 Kodeksu pracy. Tak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2016 r. I PK 184/15.

Art. 8 Kodeksu pracy (dalej k.p.), ustanawiający zakaz czynienia użytku z prawa podmiotowego w sposób sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współżycia społecznego, należy bowiem do prawa materialnego. Jego zastosowanie pozostaje w kompetencji sądu, zgodnie z podstawowymi zasadami określającymi relacje między stroną a sądem w procesie cywilnym (da mihi factum, dabo tibi ius oraz facta probantur, iura novit curia). W rezultacie, sąd rozstrzyga sprawę wyznaczoną przez powództwo, w którym powód określa żądanie i przytacza uzasadniające je okoliczności faktyczne, a sąd rozstrzyga pozytywnie lub negatywnie o żądaniu powództwa, oceniając czy ma ono, w ustalonym stanie faktycznym oparcie w prawie materialnym. Ocena ta musi uwzględniać także dyspozycje wynikające z 8 k.p. Jeżeli więc strona zarzuca drugiej nadużycie prawa podmiotowego i jednocześnie wskaże fakty, z których wynika sprzeczność działania przeciwnika procesowego z zasadami współżycia społecznego, to sąd nie może się uchylić od oceny zgodności jego zachowania z tymi zasadami. W rezultacie należy uznać, że art. 36a ust. 2 zdanie drugie u.s.o. nie wyłącza stosowania przez sąd art. 8 k.p. do oceny zasadności roszczenia powoda o powierzenie stanowiska dyrektora szkoły. Z powołanego przepisu, w powiązaniu ze zdaniem pierwszym art. 36a ust. 2 u.s.o. wynika jedynie, że kandydat wyłoniony w drodze konkursu ma prawo do objęcia tego stanowiska. Nie oznacza to jednak, że jego wykonywanie nie podlega kontroli z punktu widzenia zgodności z zasadami współżycia społecznego. Jednocześnie jednak, zgodnie z ogólną zasadą ostrożnego stosowania art. 8 k.p. (5 Kodeksu cywilnego), ograniczenie lub wyłączenie możliwości korzystania z prawa podmiotowego wymaga ostrożności i bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku.

Źródło: www.sn.pl